

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/39/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118010853
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8118010853.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.05.2022, v trestnej veci proti obžalovanému F. M. O. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/44/2018 zo dňa 22.06.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného F. M. O..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný F. M. O. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 22.12.2017 v čase približne o 18:20 hod. v meste Prešov, ako vodič motorového vozidla, porušil ust. § 4 ods. 1 písm. c), f) a § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), kde počas toho, ako viedol motorové vozidlo zn. BMW 5, EVČ: K. XXX U., po prejazde križovatky, ktorá bola v tom čase riadená svetelnými signálmi, cez križovatku odbočoval vľavo z cesty 1/18 - ul. Levočská, na miestnu komunikáciu - ul. Obrancov mieru, pričom s vozidlom jazdil na základný svetelný signál S 1c - signál s plným zeleným svetlom so znamením „Voľno“, avšak nedodrжал ustanovenia o odbočení vo vzťahu k prechádzajúcemu chodcovi, ale s uvedeným motorovým vozidlom nedal prednosť chodkyňi Y. E., ktorá v tom čase vstúpila na vozovku a prechádzala cez priechod pre chodcov nachádzajúci sa v križovatke, na základný svetelný signál S 5b - signál pre chodcov so zeleným svetlom so znamením „Voľno“, z ľavej strany cesty na pravú stranu (z pohľadu vodiča F. M. O. po odbočení), následkom čoho došlo k zrážke prednej časti predmetného motorového vozidla s chodkyňou, v dôsledku ktorej utrpela Y. E. ťažké poranenie, ktoré vzniklo v príčinnej súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou, a to zlomeninu tela 1. dliekového stavca a zlomeninu krížovej kosti v oblasti S3/S4 s miernym posunom dolného úlomku smerom dozadu, ktoré si vyžiadali špecifickú chirurgickú liečbu spojenú s hospitalizáciou v nemocnici, operačnú stabilizáciu úlomkov pomocou kovového materiálu s predpokladanou dobou liečenia 16 až 17 týždňov.

Za to mu bol podľa § 157 ods. 2 Tr. zákona, v spojení s § 56 ods. 1, 2 Tr. zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2 Tr. zákona uložený peňažný trest vo výške 800,- eur.

Pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený mu bol podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona stanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 roka.

Súčasne podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona mu bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 15 mesiacov.

Poškodené Y. E. a W. zdravotná poisťovňa boli podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku s ich nárokmi na náhradu škody odkázané na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný, ihneď po jeho vyhlásení, odvolanie, ktoré následne aj bližšie písomne odôvodnil. V ňom v prvom rade od citoval § 168 ods. 1 Tr. poriadku a komentár k nemu, podľa ktorého „Každý výrok rozsudku, ktorý obsahuje odôvodnenie, musí byť odôvodnený síce stručne, ale z kontextu § 168 ods. 1 vyplýva, že aj presvedčivo a tak, aby rozhodnutie súdu bolo preskúmateľné. Z požiadavky, aby súd uviedol, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, vyplýva, že nestačí iba na začiatku odôvodnenia rozsudku uviesť všetky dôkazy, ktoré boli vykonané ... Treba uviesť, ktorá časť skutku, ktorá okolnosť významná pre rozhodnutie, je konkrétnym vykonaným dôkazom preukázaná, čo je z vykonaného dôkazu relevantné pre skutkové zistenia (a následne aj pre právne závery o kvalifikácii skutku). Pre správne odôvodnenie rozsudku z hľadiska právnych úvah treba konkrétne uviesť, akými dôkazmi sú jednotlivé znaky skutkovej podstaty trestného činu obsiahnuté v skutkovom zistení súdu preukázané, a to z hľadiska všeobecnej aj osobitnej časti Trestného zákona. Ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného, musí vyplynúť zo skutkových zistení súdu na základe vykonaného dokazovania, ktoré buď potvrdzujú obhajobné prednesy obžalovaného, alebo ich vyvracajú.“. Uviedol, že napriek tomu, že rozsudok má až 28 strán, až po stranu 26 súd v rozsudku iba cituje jednotlivé citácie výsluchov a znaleckého posudku a na skutočné zdôvodnenie mu postačovali dve strany (26-27). Ďalej obžalovaný poukázal na to, že dňa 15.6.2021 na Generálnu prokuratúru SR podal trestné oznámenie na znalca F. X. F. pre podozrenie zo spáchania prečinu nepravdivého znaleckého posudku, tlmočnického úkonu a prekladateľského úkonu podľa § 347 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, ktorého sa mohol dopustiť tým, že podľa obžalovaného v znaleckom posudku uviedol zjavné nepravdy o tom, že ako vodič dopravnú nehodu, okrem iného, mal zaviniť tým, že viedol vozidlo pred nehodou nesprávnym smerom; prechádzal vozidlom cez plné šrafované čiary; bez použitia alternatívy uviedol rýchlosť chodkyne 5 až 6 km/hod., hoci z tabuľky určil, že rýchla chôdza je 7,2 km/hod; na viditeľnosť vodorovných dopravných značiek použil fotku z Googlu z roku 2012, t. j. asi 5 a pol roka pred dopravnou nehodou; poukázal na dopravnú značku „Priechod pre chodcov“, ktorá nemala nadväznosť na miesto dopravnej nehody, pričom ho osobne na GP doplnil aj do zápisnice. Pretože jeho obhajca o týchto pochybeniach znalca súd písomne informoval, predpokladal, že súd po prihladnutí k tomu, že už boli spracované 3 znalecké posudky, ktoré sa od seba odlišovali, podľa

§ 147 ods. 1 Tr. poriadku priberie na podanie znaleckého posudku znalecký ústav, ktorý bude brať do úvahy aj jeho výhrady, ktoré uviedol v trestnom oznámení. Súd ich výhrady však nevzal do úvahy. Za podstatnú príčinu dopravnej nehody súd považuje jeho porušenie predpisov o cestnej premávke (ktoré vraj necituje) a to tým, „že nesprávnym spôsobom prechádzal cez križovatku..., v závere manévru nerešpektoval nielen vodorovné dopravné značenie - priechod pre chodcov, ktorý napriek jeho tvrdeniam bolo riadne viditeľné, ale ani svetelnú signalizáciu pre opustenie križovatky v tvare zelenej šípky vľavo umiestnený v protihlomu rohu križovatky z pohľadu vodiča BMW 5. Práve posledná signalizácia v čase nehodového deja nesvietila, a teda vodič - obžalovaný bol povinný zastaviť pred priechodom pre chodcov tak, aby prechádzajúcich chodcov neohrozil.“. Tvrdí, že súd neuviedol akým „správnym spôsobom“ mal križovatku prechádzať, pričom súd má v rozpore s fotodokumentáciou z dopravnej nehody zavádzajúco uvádzať, že vodorovné značenie priechodu pre chodcov bolo riadne viditeľné. Podľa súdu nerešpektoval ani svetelnú signalizáciu pre opustenie križovatky v tvare zelenej šípky vľavo umiestnený v protihlomu rohu križovatky, čo obžalovaný tiež považuje za zavádzajúce, pretože táto zelená šípka sa využíva až vtedy, keď vodič dáva prednosť protiúdcim vozidlám, ak však v protismere žiadne vozidlo nejdu, môže cez križovatku prechádzať.

Obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania ďalej namieta, že jeho obranu spočívajúcu v nesprávnom označení križovatky a v znížení viditeľnosti súd zoslabuje tým, že sám uviedol, že je Prešovčan od narodenia a cestu od Levočskej na Clementisovu dobre pozná, lebo cez túto križovatku chodieval od narodenia. Sudkyňa podľa neho zrejme omylom uviedla, že on pozná inú križovatku, než tú, kde sa stala dopravná nehoda, pretože nehoda sa stala na ul. Obrancov mieru. Pokiaľ ako príčinnú súvislosť zrážky s chodkyňou súd uviedol, že sa nevenoval plne vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, tak s takým konštatovaním nemôže súhlasiť, lebo križovatku prechádzal opatrne malou rýchlosťou, po zbadaní chodkyne vozidlo intenzívne brzdil, pričom priechod pre chodcov nebol viditeľný a on nemohol predpokladať, že práve tam chodkyňa bude prechádzať a to ešte po nesprávnej strane priechodu. Zo znaleckého posudku vyplýva, že maximálna rýchlosť v trajektórii pohybu bola 24 km/h, nárazová rýchlosť 11 km/h, pričom vozidlo bolo brzdené. Nedošlo k žiadnemu poškodeniu vozidla, poškodená žiadne zranenia v mieste kontaktu s vozidlom nemala. Pokiaľ subjektívnu stránku trestného činu ublíženia

na zdraví vo vedomej nedbanlivosti súd odôvodnil tým, že vedel, že porušením dôležitej povinnosti venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke sa mal bez primeraných dôvodov spoliehať, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, tak on sa na nič nespoliehal, plne sa venoval vedeniu vozidla a sledoval situáciu v cestnej premávke. Opakovane namieta, že súd nebral do úvahy jeho trestné oznámenie na znalca F. X. F. a de facto sa opiera o jeho závery napriek tomu, že podľa neho na hlavnom pojednávaní závery znalca vo viacerých prípadoch vyvrátili. Vyhotovil úplný prepis zvukového záznamu z výsluchu znalca, ktorý v prílohe predložil, a v ktorom je neprotokolovaná časť uvedená čiernym písmom a protokolovaná červeným. Protokolácia je taktiež rozdielna od skutočných vyjadrení. Znalec kládol otázky právnomu zástupcovi, obžalovanému a uvádzal podľa obžalovaného nevhodné a zavádzajúce príklady. Mal prekrúcať skutočnosti ako napr. to, ako je dobre viditeľný chodec v tmavom na bielom snehu, ale pozabudol, že na priechode žiaden sneh nebol. Keď si to znalec uvedomil, tak to podľa obžalovaného prekrúcal, že na ostrovčeku bol sneh a tam ju mal vidieť. Aj to obžalovaný považuje za klamstvo, lebo ostrovček je vyvýšený a uhol, pod ktorým ho vidí vodič je taký, že vlastne nevidí nič. Namieta tiež, že osvetlenie od vozidiel, ktoré znemožňovali výhľad cez bočné okno znalec odignoroval a zavádzal, že možno osvetľovali, možno nie. Má zato, že súd sa nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré uviedol znalec pri výsluchu a ktoré sú podľa obhajoby v rozpore so závermi v znaleckom posudku. Má za jednoznačne potvrdené, že na priechod, kde sa stala nehoda, neupozorňovala žiadna dopravná značka. Tá, na ktorú poukazoval znalec, sa podľa neho viazala na iný priechod v danej križovatke. Teda je presvedčený, že neexistovalo žiadne zvislé dopravné značenie, na základe ktorého by mal vodič vedieť, že sa tam nachádza priechod. Rovnako výsluchom znalca má za preukázané, že vodorovné dopravné značenie bolo úplne znehodnotené a nebolo možné identifikovať priechod pre chodcov. Znalec neopravil svoje závery v bode 9 tak, ako to podľa obžalovaného vyplynulo z výsluchu a súd tieto skutočnosti v rozsudku neuviedol. Poukázal na to, že všetky svoje závery znalec opiera o svoje náčrty, kde sú jasne viditeľné čiary, priechod a konštatuje, že došlo k nesprávnemu smerovému vedeniu vozidla, pričom sa vodič plne nevenoval vedeniu motorového vozidla. Výsluchom znalca má za preukázané, že k žiadnemu prekračovaniu čiar nedošlo. V časti, kde znalec tvrdí, že tomu tak bolo, bol kašovitý sneh a prejazd by zanechal stopy. Z fotodokumentácie z miesta nehody podľa neho jednoznačne vyplýva, že tam žiaden takýto prejazd vozidlom nebol. Pokiaľ súd odôvodnil rozsudok aj tým, že je Prešovčan, jazdí a pozná dopravné značenie, tak namieta, že nevedel identifikovať začiatok priechodu, keďže sa na základe značenia nedá identifikovať. K zabráneniu nehody chýbal necelý meter, aby zastavil pred chodkyňou. Poukázal aj na internetovú stránku „Wikipédia“, podľa ktorej priechod pre chodcov by mal byť umiestnený iba na bezpečnom mieste, ktoré poskytuje chodcom aj vodičom dostatočný rozhľad.

Ďalej obžalovaný v odôvodnení odvolania poukázal na to, že okrem peňažného trestu mu súd uložil aj zákaz činnosti vedenia všetkých druhov motorových vozidiel na dobu 15 mesiacov, pričom v tejto súvislosti súd poukázal najmä na skutočnosť, že v evidencii priestupkov má obžalovaný evidovaných 10 záznamov. Zdôraznil, že hoci sa dopustil v minulosti viacerých priestupkov a zákon o priestupkoch výslovne neupravuje inštitút zahľadania priestupkov, tak podľa neho je potrebné použiť analógiu iného právneho predpisu (Trestný zákon), kde zaplatením peňažného trestu sa zahladzujú aj omnoho závažnejšie trestné činy. Je presvedčený, že skutočnosť, že zákon o priestupkoch nepozná inštitút zahľadania, nemôže byť vykladaná v jeho neprospech. Preto mal podľa jeho názoru súd správne oboznámiť len priestupky zachytené v aktuálnej EKV, resp. v evidencii priestupkov. Tvrdí, že pri riešení tejto problematiky je potrebné vychádzať z analógie zákona o priestupkoch s Trestným zákonom, ktorý inštitút zahľadania upravuje v ustanoveniach § 92, § 93 a § 121. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach viackrát poukázal na skutočnosť, že administratívne trestanie má podľa štrasburskej judikatúry trestnoprávny charakter a preto treba pri „mlčaní zákona“ vychádzať analogicky z Trestného zákona (napríklad rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisových značiek 6 SŽ/19,23,27/2011 a 5 SŽ/21/2011). Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisovej značky 5 SŽf/1/2013 zo dňa 30.1.2014, podľa ktorého „v administratívnom trestaní treba rešpektovať Odporúčanie výboru ministrov [Rady Európy (91)] z 13. februára 1991 (relativeauxsanctions administratives), podľa ktorého pre ukládanie administratívnych sankcií platia analogicky zásady ukládania sankcií trestných s tým, že správny (administratívny) postih protiprávneho chovania možno uplatniť len v primeranej lehote, keďže administratívne trestanie má aj podľa judikatúry ESLP trestnoprávny charakter, treba vychádzať z Ústavy Slovenskej republiky (čl. 50) a analogicky aj z Trestného zákona.“. Použitím analógie Trestného zákona a zákona o priestupkoch možno dospieť k záveru, že vykonaním sankcie za priestupok obvineného (zaplatením blokovej pokuty), došlo k zahľadaniu postihnutia za priestupok (§ 92 ods. 2 Trestného zákona per analogiam). Zdôraznil, že z

evidencie priestupkov nevyplývajú závažnejšie priestupky. Doposiaľ nebol súdne trestaný. Od začiatku spolupracoval s OČTK pri objasňovaní nehody. Prevažujú poľahčujúce okolnosti, že viedol doposiaľ riadny život, priznal sa ku skutku, napomáhal pri jeho objasňovaní. Má zato, že trest zákazu činnosti je neprímerane prísny a na dosiahnutie účelu trestu nepotrebný a ako primeraný trest považuje uloženie peňažného trestu. Za paradox považuje aj skutočnosť, že napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní závery znaleckého posudku vo viacerých prípadoch vyvrátil, súd ešte sprísnil pôvodný trest zákazu činnosti oproti trestnému rozkazu o 3 mesiace. Pýta sa, či to nie je pomsta za to, že sa ako poškodený na okresný súd v inej veci sťažoval, že od podania obžaloby v roku 2005 vo veci 6T/138/2005 súd 8 rokov vo veci nekonal, až napokon došlo k premlčaniu trestného stíhania. Má zato, že nedošlo k závažnému porušeniu dopravných predpisov, keďže značenie nebolo žiadne, resp. nebolo viditeľné. Súd nebral do úvahy fotodokumentáciu z priechodu, ktorú predložil, ale proti fotografiám spracovaných znalcom, ktoré boli staré šesť rokov, súd nemal žiadne výhrady. Domnieva sa, že na nehodu mal vplyv aj nesprávny pohyb chodkyne, po nesprávnej strane priechodu. Ak by chodkyňa išla po správnej strane, tak by podľa neho bola bližšie k nemu, skôr by ju videl a brzdil by z nižšej rýchlosti. To, čo tvrdí znalec, by bola pravda, ak by vozidlo nebolo brzdené vôbec a ak by reagoval až po náraze. Samotnú dokumentáciu z miesta nehody považuje za problémovú, keďže ju policajti museli opravovať. Znalec napoložoval postavenie vozidla, aj keď značenie je ťažko identifikovateľné. Z výsluchu vyplynulo, že znalec zakreslil ľavý roh vozidla na hrane fiktívneho priechodu, hoci v skutočnosti tam bolo ľavé predné koleso a vzdialenosť rohu vozidla a kolesa je cca 1 m. Tvrdenia cca je to správne, je pochybné vzhľadom na detaily nehody. Znalec na mieste nehody nebol, nevidel svetelné pomery, výškové pomery a nemá iné podklady ako spis. Dokonca vychádzal z fotografií, ktoré nevideli a neboli dodané do spisu pri vznesení obvinenia. Tvrdí, že neexistovala objektívna možnosť reagovať na pohyb chodkyne skôr, a to z dôvodu svetelných podmienok, farby oblečenia chodkyne a stavu dopravného značenia. S týmito argumentmi sa znalec nevysporiadal, pričom práve odpoveď na tieto skutočnosti považuje za jeden zo základných atribútov posúdenia príčin dopravnej nehody. Pýta sa tiež, že aký zmysel má mať trest zákazu činnosti po uplynutí štyroch rokov od dopravnej nehody. Súd podľa neho nevzal do úvahy, že organizuje motoristické športové akcie a aj to, že obaja rodičia sú ZŤP. Argumentáciu súdu, že rodičia môžu použiť Taxi službu považuje za aroganciu k vysokému veku a zdravotnému stavu jeho rodičov, pri dome ktorých by musel taxík pohotovostne stáť nepretržite. Podľa § 34 ods. 3 Tr. zákona trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Navyše je živnostníkom a pri výkone povolania auto nevyhnutne potrebuje. Od doby, ako došlo k tejto dopravnej nehode, sa už nedopustil závažného priestupku na úseku cestnej premávky. Podľa neho počas tejto doby preukázal svojim správaním, že pravidlá v cestnej premávke, sa snaží dodržiavať. Poukázal aj na § 38 ods. 2 Tr. poriadku, podľa ktorého musí súd prihliadnúť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Nevzťahuje sa len na prípad ukladania trestu odňatia slobody, ale aj vtedy, ak dochádza k ukladaniu iných druhov trestov. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby Krajský súd v Prešove napadnutý rozsudok zrušil, vec vrátil Okresnému súdu Prešov na nové prejednanie a rozhodnutie, eventuálne aby napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a uložil primeraný peňažný trest.

Podaním zo dňa 12.01.2022 obžalovaný dôvody svojho odvolania doplnil tak, že poukázal na reláciu „Pozor zákruta“ zo dňa 01.12.2021 v čase 43. min. 10. sekunda až 43. min. 53. sekunda, kedy bol odvysielaný tento príspevok: „Zákruta finišuje, policajná hovorkyňa H. H. dnes na výstrahu ešte raz: V Prievdzi na priechode pre chodcov 38-ročný vodič zrazil chodkyňu spolu s jej psom, ktorého mala na vôdzke. 55-ročná žena bohužiaľ na mieste nehody zraneniam podľahla a uhynul aj jej pes. Dychová skúška bola u vodiča negatívna. Niečo z legislatívy: pred dvetisícdeviatym boli priechody pre chodcov označené iba vodorovným značením, ak sú vyblednuté a bez zvislej dopravnej značky, nemusia platiť. Podľa normy pokrýva vodorovné značenie aspoň 80 % plochy povrchu vozovky, na ktorú bolo nanesené. Zrušené, alebo neviditeľné priechody mýlia a správcovia ciest by ich mali zatierať tmavou farbou, alebo vyfrézovať.“. Ďalej zdôraznil, že už v odôvodnení odvolania uvádzal, že zvislá dopravná značka k predmetnému priechodu nebola vôbec a vodorovná dopravná značka Priechod pre chodcov bola znehodnotená a neviditeľná a nemohol ju vidieť. Poukazuje pri tom aj na „Technické podmienky“ účinné od 30.9.2005 o použití zvislých dopravných značiek na pozemných komunikáciách, ktoré vydalo Ministerstva dopravy pôšt a telekomunikácií SR, Sekcia dopravnej infraštruktúry, ktoré súdu v prílohe predložil. Technické podmienky vychádzajú z pôvodných ČSN 10 8020, neskôr STN 10 8020, kde je definovaná minimálna viditeľnosť vodorovného značenia. Je to 80 % pokrytia plochy, na ktorú bolo nanesené a má byť viditeľné zo vzdialenosti minimálne 100 m. Z fotodokumentácie podľa neho jednoznačne vyplýva, že vodorovné značenie nezodpovedá platným normám. Má zato, že

týmito podmienkami sa znalec F.. X. F. neriadil a zrejme ani nemohol, pretože nemá oprávnenie na posudzovanie technického stavu komunikácií a dopravného značenia, no napriek tomu sa v znaleckom posudku k tomu vyjadroval (pokiaľ vie, tak v Prešove to môže posudzovať iba znalec F.. X. V.).

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým a následne i právnym záverom. Na správnosť týchto záverov nemala vplyv ani skutočnosť, že znalecký posudok F.. S. I. z odboru cestná doprava, ktorý obstaral obžalovaný, nebol na hlavnom pojednávaní vykonaný spôsobom upraveným v § 268 ods. 2 Tr. poriadku, ale len ako listinný dôkaz podľa § 269 Tr. poriadku. Okrem toho, že žiadna zo strán proti zákonnosti takto vykonaného znaleckého posudku námietky nemala, tak je potrebné zdôrazniť najmä to, že závery znaleckého posudku F.. I. sa v odpovediach rozhodujúcich pre objasnenie predmetnej dopravnej nehody a pre posúdenie viny podstatne neodlišovali od zákonným spôsobom podaného znaleckého posudku znalca F.. X. F., pričom aj na podklade záverov F.. I. by skutkové a právne závery súdov boli rovnaké.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva aj skutočnosť, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil.

Obžalovaný svoje odvolanie založil predovšetkým na tom, že na znalca z odboru cestná doprava F.. X. F. podal trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu nepravdivého znaleckého posudku, tlmočnickeho úkonu a prekladateľského úkonu tvrdiac, že v znaleckom posudku uviedol znalec zjavné nepravdy, no súd napriek tomu vychádzal z tohto znaleckého posudku. Nesúhlasí s tým, aby sa nevenoval plne vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, pretože križovatku prechádzal opatrne malou rýchlosťou, po zbadaní chodkyne vozidlo intenzívne brzdil, pričom priebeh pre chodcov nebol viditeľný a on nemohol predpokladať, že práve tam chodkyňa bude prechádzať a to ešte po nesprávnej strane priechodu. Poprel tiež zavinenie trestného činu z vedomej nedbanlivosti zdôrazňujúc, že on sa na nič nespoliehal, ale plne sa venoval vedeniu vozidla a sledoval situáciu v cestnej premávke.

Napriek uvedeným námietkam aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností odôvodňujú záver, že sa skutok stal a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

V súvislosti s odvolacími námietkami obžalovaného považuje odvolací súd za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že právo na spravodlivý proces nezaručuje obžalovanému nárok na rozhodnutie zodpovedajúce jeho názoru, ale zabezpečuje mu právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré bolo pred súdom prvého stupňa zachované, pretože vykonal dostatok dôkazov za účelom náležitého zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Hodnotenie toho, ktorý zo svedkov je vierohodnejší, či ktorý z vykonaných dôkazov je presvedčivejší vykonáva zásadne súd, ktorý je k tomu vďaka zásadám ústnosti a bezprostrednosti dôkazného konania najlepšie spôsobilý.

Tak je tomu aj pri hodnotení znaleckého posudku, ktorý je len jedným z dôkazov, na ktorých súd založil svoje skutkové závery. Či je podaný znalecký posudok správny a úplný, alebo či sú pochybnosti o jeho správnosti, prípadne je potrebné ho doplniť, hodnotí vždy súd samostatne v rámci konania, v ktorom bol znalecký posudok podaný, a nie prostredníctvom iného trestného konania vyvolaného trestným oznámením obžalovaného, ktorého základom je len tvrdenie o nepravdivosti znaleckého posudku.

Rovnako to platí aj o znaleckom posudku F.. X. F., na ktorého obžalovaný podal trestné oznámenie s tvrdením, že jeho znalecký posudok je nepravdivý. S takýmto tvrdením obžalovaného však nie je možné súhlasiť, pretože je klamlivé a zavádzajúce. Aj podľa krajského súdu znalecký posudok F.. F. je úplný a jasný a nie sú pochybnosti o jeho správnosti. Zrozumiteľne na podklade dôkazov obsiahnutých

v spise a za využitia svojich odborných znalostí znalec F.. F. vykonal technickú analýzu nehodového deja, určil príčiny nehody z technického hľadiska a zaoberal sa aj možnosťami odvrátenia nehody. Nie je pravdivé tvrdenie obžalovaného, aby znalec dôkaz viditeľnosti značenia predmetného priechodu pre chodcov spájal s päť rokov starou fotografiou z Googlu. Fotografia na obrázku č. 4 znaleckého posudku výslovne označuje len lokalizáciu miesta dopravnej nehody, rovnako ako obrázok č. 2 a 3, pričom znalec aj pri výsluchu na hlavnom pojednávaní zdôraznil, že ide len o orientačné fotografie na identifikovanie lokalizácie miesta dopravnej nehody s tým, že detaily sú v pláne dopravnej nehody. Prílohou znaleckého posudku sú fotografie priamo z dopravnej nehody. Vodorovnú dopravnú značku č. V6a „Priechod pre chodcov“ znalec označil za čiastočne ojazdenú v prejazdných miestach, ale za primerane viditeľnú v mieste prejazdu vozidla obžalovaného. Navyše, viditeľnosť dopravných značiek pri dopravnej nehode je otázkou právnou, ktorej význam na posúdenie viny hodnotí výlučne súd.

Rovnako nie je pravdivé ani tvrdenie obžalovaného, podľa ktorého za účelom presvedčiť súd o jeho vine znalec poukázal na zvislú dopravnú značku č. IP6 „Priechod pre chodcov“. Znalec na hlavnom pojednávaní výslovne zdôraznil, že na predmetný priechod neupozorňovala žiadna zvislá dopravná značka a že tam nebol ani žiaden výstražný signál v tvare blikajúceho svetla upozorňujúceho na priechod pre chodcov. V znaleckom posudku uviedol túto zvislú dopravnú značku len preto, lebo dostal za úlohu urobiť rozbor dopravného značenia na križovatke, táto značka sa tam nachádza, ale je len všeobecná, pretože všeobecne upozorňuje na priechod pre chodcov vo vzdialenosti 20 metrov, ale neobsahuje šípku ani vľavo ani vpravo.

Pochybnosti nevyvoláva ani znalcom určená rýchlosť poškodenej chodkyne Y. E. na 5,4 km/h, ktorej podkladom bola ustálená tabuľka rýchlosti pohybu chodcov v závislosti od veku, pohlavia a subjektívneho popisu spôsobu chôdze (len pre porovnanie obžalovaným obstaraný znalecký posudok F.. I. vychádza z rýchlosti poškodenej v čase zrážky 4,6 km/h, teda rozdiely sú minimálne).

Pravdou nie je ani to, aby sa pri výsluchu znalca na hlavnom pojednávaní zistili rozdiely oproti jeho písomnému znaleckému posudku.

Bezpredmetné sú aj námietky obžalovaného ohľadom nezahodovej výpovede znalca protokolovanej v zápisnici o hlavnom pojednávaní 22.6.2021 a zvukovým záznamom hlavného pojednania. Do zápisnice o hlavnom pojednávaní sa totiž nezapisuje výpoveď znalca v priamej reči doslovne, ale len jej podstatný obsah (§ 58 ods. 4 Tr. poriadku). Tak tomu bolo aj pri zapisovaní výpovede znalca F.. F.. Pri výsluchu a diktovaní jej obsahu do zápisnice o hlavnom pojednávaní boli prítomní obžalovaný i jeho obhajca, pričom žiadne námietky proti zneniu zápisnice nemali. Žiadne významné rozdiely, ktoré by mohli ovplyvniť meritorne rozhodnutie súdu nezistil ani odvolací súd.

Spochyňovanie znaleckého posudku F.. X. F. uvedenými námietkami zo strany obžalovaného je teda zjavne nedôvodné.

Pokiaľ ide o samotné skutkové okolnosti predmetnej dopravnej nehody a ich právne hodnotenie je potrebné najprv vo všeobecnosti uviesť, že prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona sa dopustí ten, kto inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví a čin spácha závažnejším spôsobom konania, teda porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchateľovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona.

Z hľadiska subjektívnej stránky stačí pri tomto trestnom čine nedbanlivosť [§ 16 písm. a), b) Tr. zákona], pričom zavinenie z nedbanlivosti nie je vylúčené spoluzavinením iných osôb, vrátane poškodeného.

Podľa § 16 Tr. zákona platí, že trestný čin je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchateľ

a) vedel, že môže spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, alebo

b) nevedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, hoci o tom vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

Pre naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty tohto prečinu je nevyhnutné, aby zavinenie páchatel'a v nedbanlivostnej forme zahŕňalo všetky znaky objektívnej stránky trestného činu, teda konanie, následok a príčinný vzťah medzi konaním a následkom. Pri nedbanlivosti je potrebné, aby si páchatel' mal a mohol aspoň v hrubých rysoch predstaviť, že sa príčinný vzťah takto môže rozvinúť. Pre páchatel'a nepredvídateľný príčinný priebeh nie je v zavinení obsiahnutý a páchatel' nezodpovedá za následok, ktorý takto nastane (porovnaj R 21/1981).

Obligatórnym znakom objektívnej stránky trestného činu, ktorý spája konanie s následkom, je príčinná súvislosť. Určitá osoba môže byť preto trestne zodpovedná len vtedy, pokiaľ svojím konaním následok skutočne spôsobila.

Príčinou je každý jav, bez ktorého by iný jav buď vôbec nenastal alebo nenastal spôsobom, akým nastal (čo do rozsahu poruchy či ohrozenia, miesta, času a pod.). Nie je však rozhodujúce, či k následku došlo pôsobením viacerých okolností, nielen konaním páchatel'a. Určité konanie alebo okolnosť má povahu príčiny aj vtedy, keď okrem nej k následku viedli ďalšie konania, okolnosti a pod. Pokiaľ pri vzniku následku uvedeného v § 157 Tr. zákona spolupôsobilo viac príčin, je potrebné hodnotiť každú príčinu čo do jej významu pre vznik následku osobitne a určiť jej dôležitosť pre následok, ktorý z konania páchatel'a nastal (porovnaj R 72/1971). Zásada, že jednotlivé príčiny nemajú pre spôsobenie následku rovnaký význam, sa označuje ako zásada gradácie príčinnej súvislosti. Príčinná súvislosť medzi konaním páchatel'a a následkom sa neprerušuje, ak ku konaniu páchatel'a pristúpi ďalšia skutočnosť, ktorá spolupôsobí pri vzniku následku, pokiaľ však konanie páchatel'a zostáva takou skutočnosťou, bez ktorej by k následku nebolo došlo. Príčinná súvislosť by sa prerušila len vtedy, keby nová okolnosť pôsobila ako výlučná a samostatná príčina, ktorá spôsobila následok bez ohľadu na konanie páchatel'a (porovnaj R 37/1975).

Spáchanie trestného činu podľa § 157 Tr. zákona v súvislosti s dopravnou nehodou predpokladá, aby porušenie dopravného predpisu zo strany páchatel'a bolo v príčinnej súvislosti s nehodou. Preto bolo potrebné v prvom rade ustáliť, ktoré konkrétne povinnosti v cestnej premávke účastníci dopravnej nehody porušili. Do úvahy prichádza porušenie povinností plynúcich z ustanovení § 3 ods. 2 písm. a), b), § 4 ods. 1, § 16 ods. 1, § 19 ods. 4 a § 53 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“).

Podľa § 3 ods. 2 písm. a), b) zákona č. 8/2009 Z. z. účastník cestnej premávky je povinný
a) správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom je povinný prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravno-technickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam,
b) poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. je vodič, okrem iného, povinný
c) venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke,
e) dbať na zvýšenú opatrnosť voči cyklistom a chodcom, najmä deťom, osobám so zdravotným postihnutím, osobitne voči osobám, ktoré používajú bielu palicu, a starým osobám,
f) dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, pritom ho nesmie ohroziť; to neplatí pre vodiča električky.

Dať prednosť pritom podľa § 2 ods. 2 písm. b) citovaného zákona znamená povinnosť účastníka cestnej premávky počínať si tak, aby ten, kto má prednosť v jazde, nemusel náhle zmeniť smer alebo rýchlosť jazdy.

Podľa § 2 ods. 2 písm. n), o) cit. zákona znamená neobmedzením povinnosť účastníka cestnej premávky počínať si tak, aby inému účastníkovi cestnej premávky neprekážal, a neohrozením povinnosť účastníka cestnej premávky počínať si tak, aby inému účastníkovi cestnej premávky nevzniklo nijaké nebezpečenstvo,

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

Z ust. § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. vyplýva, že vodič odbočujúci vľavo je povinný dať prednosť v jazde protiídúcim motorovým vozidlám i nemotorovým vozidlám, električkám idúcim v oboch smeroch, vozidlám idúcim vo vyhradenom jazdnom pruhu po jeho ľavej strane, cyklistom idúcim súbežne s cestou a chodcom prechádzajúcim cez vozovku.

Podľa § 62 ods. 1, 3 zákona č. 8/2009 Z. z. cestná premávka je riadená dopravnými značkami, dopravnými zariadeniami alebo pokynmi policajta. Podrobnosti o svetelných signáloch a pokynoch policajta, vojenského policajta, vojaka pri plnení úloh ozbrojených síl a vojaka povolaneho na plnenie úloh Policajného zboru pri riadení cestnej premávky a ich význam ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo vnútra.

Podľa § 9 ods. 3 písm. c) vyhl. MV SR č. 9/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon o cestnej premávke (v znení účinnom do 31.3.2020), signál s plným zeleným svetlom "Voľno" znamená pre vodiča možnosť pokračovať v jazde, a ak dodrží ustanovenia o odbočovaní a také odbočovanie nie je zakázané dopravnou značkou, možnosť odbočiť vpravo alebo vľavo a ak dodrží ustanovenia o otáčaní a otočenie dovoľuje dopravná značka, možnosť otočiť sa; vodič je pritom povinný dať prednosť chodcom prechádzajúcim vo voľnom smere po priechode pre chodcov a cyklistom prechádzajúcim vo voľnom smere po priechode pre cyklistov, pritom ich nesmie ohroziť ani obmedziť; ak svieti signál pre opustenie križovatky (č. S 4) umiestnený v protíľahlom rohu križovatky, neplatí pre odbočovanie vľavo alebo vpravo § 19 ods. 4 zákona.

Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. pri prechádzaní cez cestu je chodec povinný prednostne použiť priechod pre chodcov, miesto na prechádzanie, nadchod alebo podchod. Na priechode pre chodcov a na mieste na prechádzanie sa chodí vpravo. Chodec nesmie vstupovať na vozovku, ak prichádza vozidlo s právom prednostnej jazdy; ak sa chodec nachádza na vozovke, musí takémuto vozidlu bez meškania uvoľniť priestor na prejazd. Chodec je povinný umožniť električke plynulý prejazd.

Podľa § 11 ods. 1 vyhl. MV SR č. 9/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon o cestnej premávke (v znení účinnom do 31.3.2020), pre chodcov sa používajú svetelné signály dvojfarebnej sústavy, pričom

- signál pre chodcov so zeleným svetlom "Voľno" (č. S 5b) znamená, že chodec môže prechádzať cestu vo voľnom smere po priechode pre chodcov; ak počas prechádzania zhasne signál "Voľno" (č. S 5b) a následne sa rozsvieti signál "Stoj!" (č. S 5a), smie chodec dokončiť prechádzanie k svetelnému signalizačnému zariadeniu aj na tento svetelný signál,
- signál pre chodcov s červeným svetlom "Stoj!" (č. S 5a) znamená, že chodec nesmie vstupovať na cestu.

Na základe vykonaných dôkazov, najmä záverov znaleckého dokazovania z odboru cestná doprava a výpovedí obžalovaného a poškodenej Y. E., ale aj záznamu dopravnej nehody, zápisnice o obhliadke miesta cestnej dopravnej nehody a znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo, aj podľa odvolacieho súdu bolo preukázané, že obžalovaný s motorovým vozidlom zn. BMW 5 na križovatke riadenej svetelnými signálmi v čase, keď mu svietilo plné zelené svetlo, odbočoval vľavo z Levočskej ulice v Prešove na ulicu Obrancov mieru, kde došlo k zrážke s chodkyňou Y. E. prechádzajúcou cez priechod pre chodcov na signál pre chodcov so zeleným svetlom „Voľno“. V dôsledku tejto zrážky utrpela chodkyňa Y. E. zranenia majúce charakter ťažkej ujmy na zdraví.

Už z uvedeného je nepochybné, že obžalovaný bol povinný dať prednosť poškodenej chodkyňi prechádzajúcej vo voľnom smere po priechode pre chodcov, pričom ju nesmel ohroziť ani obmedziť. Bol teda povinný počínať si tak, aby jej nielen neprekážal, ale tiež aby jej nevzniklo nijaké nebezpečenstvo.

Nie je možné súhlasiť s námietkou obžalovaného, že poškodená spoluzavinila dopravnú nehodu tým, že priechod pre chodcov neprechádzala vpravo. Chodec je totiž na priechode pre chodcov chránený v celej jeho šírke, nielen vpravo a vodič vozidla je povinný starostlivo sa presvedčiť o neprítomnosti chodca na priechode v celom jeho profile (porovnaj rozhodnutie NS ČR sp. zn. 6Tdo/1025/2013). V danom prípade navyše ani poškodená úplne vpravo po priechode ísť nemohla, pretože cez priechod prechádzalo viacero osôb, pričom tesne za poškodenou po jej pravej strane šla ďalšia chodkyňa v svetlej bunde. Pre úplnosť je potrebné dodať, že podľa znaleckého posudku F.. F. by k zabráneniu dopravnej nehody nedošlo ani v tom prípade, ak by poškodená šla po pravej strane priechodu pre chodcov. Nič to

však nemení na správnosti zistenia súdu, že obžalovaný ako vodič motorového vozidla bol povinný dať poškodenej chodkyňi prednosť na celom priechode pre chodcov, ktorú porušil a že správanie poškodenej nebolo príčinou predmetnej dopravnej nehody.

Dôvodné nie je ani tvrdenie obžalovaného, že o predmetnom priechode pre chodcov nevedel, lebo pre znehodnotenie vodorovného dopravného značenia nebol viditeľný. Už z fotodokumentácie zaobstaranej políciou pri obhliadke miesta nehody krátko po nej je zrejmé, že predmetný priechod je na niektorých miestach čiastočne ojazdený, ale nie v celom jeho profile a je dostatočne viditeľný. Z fotografií č. 4, 6 až 11 je jasné, že priechod pre chodcov je natoľko dobre viditeľný, že jeho existencia nemôže vyvolať žiadne pochybnosti a že každý účastník cestnej premávky, ktorý sa plne venuje vedeniu vozidla a sleduje situáciu v cestnej premávke ho nemôže prehliadnuť. K rovnakému záveru zjavne dospel nielen súd a znalec z odboru cestnej dopravy F. X. F. (i obžalovaným obstaraný znalecký posudok F. I. konštatuje, že chodci prechádzali po riadne vyznačenom priechode pre chodcov), ale pôvodne aj obžalovaný, ktorý vo výpovedi v prípravnom konaní viditeľnosť priechodu nespochybňoval, ale sa bránil len tým, že si nevšimol, že na priechod vstúpila aj chodkyňa v tmavom oblečení.

Ak by sa obžalovaný plne venoval vedeniu vozidla a sledoval situáciu v cestnej premávke, tak by o priechode pre chodcov musel vedieť aj na základe ďalších skutočností. Predovšetkým z počiatočného, ako aj z následného postavenia vozidla obžalovaného bola neprehliadnuteľná svetelná signalizácia určená pre chodcov, ktorou sa riadila tiež poškodená. Táto bola umiestnená na ostrovčekoch, ktoré spájali predmetný priechod pre chodcov a na ktorých na zelenú signalizáciu s poškodenou čakali aj ďalší chodci (sám obžalovaný uvádza, že s poškodenou cez priechod prechádzala aj pani v svetlej bunde). Napokon, vedomosť obžalovaného o predmetnom priechode pre chodcov vyplýva aj zo skutočnosti, že obžalovaný je ako rodený Prešovčan znály miestnych pomerov a podľa jeho vlastných vyjadrení cez predmetnú križovatku prechádza celý život, aj keď nie doľava na ulicu Obrancov mieru, ale doprava na ulicu Vladimíra Clementisa.

Rozhodnutie o vine obžalovaného a v rámci neho hodnotenie pravidiel cestnej premávky, existencie dopravných značiek a ich záväznosti pre účastníkov cestnej premávky, ako aj hodnotenie porušenia povinností z nich vyplývajúcich a jeho následok je právnou otázkou, na ktorej vyhodnotenie s konečnou platnosťou v prípade trestného činu je príslušný jedine súd. Pre takéto hodnotenie nemôže byť rozhodujúcim znenie technických noriem a technických podmienok, na ktoré poukazuje obžalovaný. Tieto totiž stanovujú požiadavky na vyhotovenie a kvalitu dopravných značiek a slúžia na ich navrhovanie, výrobu, používanie a skúšanie. V opačnom prípade by to viedlo k anarchii a bezpráviu v cestnej premávke, keď jeden z účastníkov by dopravnú značku považoval za tak opotrebovanú, že sa ňou už riadiť nemusí, kým druhý účastník by ju považoval za záväznú a riadil by sa ňou. Preto v prípade dopravných značiek je potrebné vždy predpokladať ich platnosť a záväznosť pre úpravu cestnej premávky, pokiaľ z konkrétnych okolností nevyplýva jednoznačne niečo iné.

V predmetnom prípade teda značenie vodorovnej značky priechodu pre chodcov, na ktorom došlo k dopravnej nehode, bolo nielenže riadne viditeľné, ale navyše ešte aj z ďalších skutočností bolo zrejmé, že ide o priechod pre chodcov.

V prospech obžalovaného nesvedčia ani jeho tvrdenia o tom, že pre tmú, dážď a sneh poškodenú zo svojho vozidla nevidel. V prvom rade je potrebné poukázať na zápisnicu o obhliadke miesta dopravnej nehody vykonanej bezprostredne po nej 22.12.2017 od 19:00 do 19:30 hod. Ohľadom poveternostnej situácie z nej vyplýva, že snežilo, ale rozhládové podmienky boli dobré, pričom viditeľnosť bola síce v noci, ale s verejným osvetlením a neznižená vplyvom poveternostných podmienok. Povrch bol síce mokry, ale na komunikácii neboli zistené žiadne závady, teda ani závady dopravného značenia priechodu pre chodcov. Tomu zodpovedá aj pripojená fotodokumentácia, podľa ktorej miesto dopravnej nehody je s výrazným a početným verejným osvetlením. Aj z miesta začiatku odbočovania obžalovaného je viditeľný ostrovček, z ktorého poškodená vstúpila na priechod pre chodcov, ako aj svetelná signalizácia pre chodcov.

Pokiaľ by sa teda obžalovaný plne venoval vedeniu vozidla a sledoval situáciu v cestnej premávke, tak by poškodenú včas vidieť musel. Svoje správanie bol pritom povinný prispôbiť stavebnému, dopravno-technickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam, a takto bol povinný prispôbiť aj rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, vlastnostiam

vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať, a jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad [§ 3 ods. 2 písm. a), § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z.]. Vyvinieť obžalovaného teda nemôžu ani poveternostné podmienky či kvapky na oknách vozidla alebo stĺpik vozidla, pretože ani tieto mu nemali zabrániť v tom, aby poškodenej na priechode nedal prednosť, vozidlom do nej nenarazil a nespôsobil jej ťažkú ujmu na zdraví.

Aj za týchto okolností bolo potrebné od obžalovaného vyžadovať, aby spôsob jazdy prispôbil konkrétnej dopravnej situácii, aby chodcov na vyznačenom priechode neohrozil a umožnil im bezpečné prekonanie vozovky. Ak o dopravnej situácii nemal dostatočný prehľad, mal sa správať obzvlášť obozretne.

Tu je potrebné poukázať aj na skutočnosti plynúce z výpovede obžalovaného, ktorý v prípravnom konaní uviedol, že pre tmú, dážď, sneh a osvetlenie inými vozidlami si nevšimol, že na priechod pre chodcov vstúpila aj chodkyňa v tmavom oblečení (poškodená), ale všimol si len jednu pani v svetlej bunde, pričom až keď už odbočil a zbadal poškodenú, tak stúpil na brzdu, no pred zastavením trochu do nej ťukol. Aj keď na hlavnom pojednávaní už tvrdil, že chodkyňu vo svetlom oblečení si všimol až keď odbočoval krátko predtým, ako zbadal poškodenú, tak logicky vysvetliť zmenu svojej výpovede z prípravného konania nevedel. Z nej pritom vyplýva, že tak o predmetnom priechode pre chodcov, ako aj o tom, že sú na ňom ľudia, vedel už pred odbočením. To, aj bez ohľadu na ďalšie vykonané dôkazy, výrazne spochybňuje obranu obžalovaného a dôvodnosť jeho odvolacích námietok.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že príčinou dopravnej nehody a následkov na zdraví poškodenej bolo porušenie pravidiel cestnej premávky zo strany obžalovaného, ktorý sa plne nevenoval vedeniu vozidla, nesledoval situáciu v cestnej premávke a nedal prednosť poškodenej Y. E., ktorá ako chodkyňa na zelenú svetelnú signalizáciu prechádzala po priechode pre chodcov [§ 4 ods. 1 písm. c), f), § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z.].

Tomuto konštatovaniu zodpovedajú aj závery znaleckého posudku z odboru cestná doprava F. X. F.. Podľa nich technickou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodiča vozidla BMW 5 ev. č.: K. XXXCN F. M. O., ktorý sa plne nevenoval vedeniu vozidla a dostatočne nesledoval situáciu v cestnej premávke, z čoho vyplynula jeho oneskorená reakcia na vývoj dopravnej situácie a čoho následkom bola skutočnosť, že z technického hľadiska nedal prednosť chodkyňi Y. E., ktorá sa pohybovala na priechode pre chodcov vo voľnom smere. Chodkyňa sa nenachádzala v oblasti zakrytého výhľadu a prechádzala cez vozovku na vyznačenom priechode pre chodcov v čase, kedy pre smer pohybu chodkyne svietil na signálnej skupine č. 11 zelený signál v tvare chodca „Voľno“ a pre vodiča vozidla BMW 5 na signálnej skupine č. 4 a 5 pre jeho smer jazdy svietil zelený signál v tvare plného kruhového svetla „Voľno“, avšak signál pre opustenie križovatky v tvare zelenej šípky vľavo číslo S4 umiestnený v protiľahlom rohu križovatky z pohľadu vodiča vozidla BMW 5 nesvietil a teda mal z technického hľadiska povinnosť predpokladať pohyb chodcov vo voľnom smere na ceste, na ktorú odbočoval. Obžalovaný mal za daných okolností možnosť zabrániť vzniku dopravnej nehody tým, ak by sa v predmetnom úseku pohyboval správnou technikou jazdy a pri odbočovaní vľavo v čase, kedy na signálnej skupine č. 4 a 5 pre jeho smer jazdy svietil zelený signál v tvare plného kruhového svetla „Voľno“, avšak signál pre opustenie križovatky v tvare zelenej šípky vľavo číslo S4 umiestnený v protiľahlom rohu križovatky z pohľadu vodiča vozidla BMW 5 nesvietil, by odbočoval vľavo takým spôsobom, aby dal prednosť chodcom prechádzajúcim cez vozovku vo voľnom smere po priechode pre chodcov. Ak by obžalovaný pri odbočovaní vľavo viedol vozidlo smerovo správne tak, aby s vozidlom neprechádzal cez šikmé rovnobežné čiary a zároveň tak, aby pri odbočovaní vľavo nezasahoval do protismernej časti vozovky ulice Obrancov mieru, tak by došlo k zabráneniu dopravnej nehody minútím sa vozidla a chodkyne. Znalec tak uzatvoril, že technika jazdy obžalovaného nebola z technického hľadiska správna. Nesprávnym prvkom v technike jeho jazdy bola skutočnosť, že sa plne nevenoval vedeniu vozidla a dostatočne nesledoval situáciu v cestnej premávke, z čoho vyplynula jeho oneskorená reakcia na vývoj dopravnej situácie. Ďalším nesprávnym prvkom v technike jeho jazdy bola skutočnosť, že vozidlo nevedol smerovo správne. Uvedené nesprávne prvky v technike jazdy vodiča vozidla BMW 5 boli tými prvkami nehodového deja, ktoré kolíznu situáciu vyvolali a zároveň znemožnili zabrániť dopravnej nehode.

Aj napriek námietkam obžalovaného sa odvolací súd stotožnil tiež so zistením znalca v tom, že obžalovaný križovatkou nevedol vozidlo smerovo správne. Aj z pripojenej fotodokumentácie a z plánika dopravnej nehody totiž vyplýva, že do pozície, v ktorej došlo k zrážke, sa vozidlo obžalovaného mohlo dostať len tak, že prešlo vyznačenými šikmými rovnobežnými čiarami a pri odbočovaní vľavo zasahoval do protismernej časti vozovky ulice Obrancov mieru. Len z dôvodu, že porušenie tejto povinnosti nezdokumentoval a neskonšatoval policajt priamo na mieste dopravnej nehody neznamená, že by toto porušenie nebolo možné zistiť neskôr na základe zabezpečených dôkazov, najmä fotodokumentácie, plániku dopravnej nehody a znaleckého posudku s použitím programu PC-Crash. K námietke obžalovaného o nezanechaní stopy v kašovitom snehu odvolací súd len dopríňa, že podľa fotografie č. 6 (čl. 61 spisu) sa v tejto časti šikmých čiar sneh nenachádzal.

Na základe uvedeného preto aj podľa odvolacieho súdu obžalovaný naplnil všetky pojmové znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona, vrátane subjektívnej stránky vo forme vedomej nedbanlivosti podľa § 16 písm. a) Tr. zákona. Ťažká ujma na zdraví poškodenej i príčinný priebeh k nej vedúci sú kryté zavinením obžalovaného vo forme vedomej nedbanlivosti, lebo tento vedel, že môže spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že takéto porušenie nespôsobí. V danom prípade rozhodne nešlo o nepredvídateľný príčinný priebeh skutku, ktorý by vylučoval zavinenie obžalovaného. Naopak, zavinené protiprávne konanie obžalovaného bolo zásadnou príčinou ťažkej ujmy na zdraví poškodenej. Obžalovanému nič nebránilo v tom, aby prítomnosť poškodenej na priechode pre chodcov, resp. už pred ním včas zaregistroval, dal jej na priechode pre chodcov prednosť a umožnil jej bezpečne ukončiť prechod priechodu. Obžalovaný sa však plne vedeniu vozidla nevenoval, nesledoval situáciu v cestnej premávke a nedal prednosť poškodenej Y. E., ktorá ako chodkyňa na zelenú svetelnú signalizáciu prechádzala po priechode pre chodcov a tak súd prvého stupňa správne zistil, že obžalovaný zavinené porušil ust. § 4 ods. 1 písm. c), f), § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z..

Správne súd prvého stupňa vyhodnotil aj kvalifikačný znak porušenia dôležitej povinnosti ustanovenej zákonom podľa § 157 ods. 2 písm. a) Tr. zákona v spojení s § 138 písm. h) Tr. zákona.

Podľa súdnej praxe porušenie dôležitej povinnosti pri premávke na cestách je najmä také porušenie povinností vodiča motorového vozidla, ktoré so zreteľom na silu, rýchlosť a hmotnosť motorových vozidiel môže mať za následok vážnu dopravnú nehodu a ktoré podľa všeobecnej skúsenosti takéto následok skutočne často máva (porovnaj R 33/1972). Výpočet všetkých dôležitých povinností vodiča motorového vozidla nie je možný, pretože význam porušenia ktorejkoľvek vodičskej povinnosti je priamo závislý na konkrétnej dopravnej situácii; je možné uviesť len niektoré typické prípady, kedy závadné konanie vodiča je podľa judikatúry považované za porušenie dôležitej povinnosti uloženej podľa zákona. Predovšetkým ide o vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu, ďalej o neprimerane rýchlu jazdu, hlavne v zatáčke, ktorou sa vozidlo dostane do protismeru (R 57/1960), predchádzanie v miestach, kde je to zakázané, cúvanie s nákladným autom na verejnom priestranstve pri nedostatočnej prehľadnosti bez zaistenia ďalšej náležite poučenej osoby (R 17/1959, R 40/1978), nevenovanie sa plne vedeniu vozidla za situácie, keď ide v súvislej kolóne vozidiel a vo vzdialenosti od vozidla idúceho pred ním, ktoré nie je vzhľadom na rýchlosť vozidla bezpečná (R 25/1984). Za porušenie dôležitej povinnosti je možné považovať len porušenie takej povinnosti, ktorá má za danej situácie spravidla za následok nebezpečenstvo pre ľudský život alebo zdravie, kde teda jej porušením môže ľahko dôjsť k takému následku (R 11/1964).

V predmetnej veci porušenie povinností vyplývajúcich z § 4 ods. 1 písm. c), f) a § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. je potrebné považovať za porušenie dôležitej povinnosti, pretože ich nerešpektovanie je takmer vždy príčinou dopravných nehôd s vážnymi až fatálnymi následkami, keď dochádza k zrážkam s chodcami na priechode pre chodcov. Porušenie povinnosti dať prednosť chodcovi na priechode pre chodcov bez ďalšieho už samo osebe vedie k celkom bezprostrednému a reálnemu nebezpečenstvu stretu vozidla s chodcom, pretože sa vždy týka situácie, v ktorej ide o vzťah vozidla a chodca s pretínajúcim sa smerom jazdy a chôdze. Tak tomu bolo aj v predmetnom prípade, keď nesledovanie situácie v cestnej premávke a nedanie prednosti poškodenej prechádzajúcej cez priechod pre chodcov spôsobilo zrážku vozidla s poškodenou chodkyňou a jej ťažkú ujmu na zdraví.

Pochybenia, ktoré by bolo potrebné napraviť v prospech obžalovaného nezistil krajský súd ani vo výroku o treste. Prvostupňový súd síce, po zohľadnení zásad ukladania trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1

až 5 Tr. zákona a správnom zistení len poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, vo výroku o treste neuviedol aj použitie § 38 ods. 3 Tr. zákona o znížení hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, ale tak peňažný trest, ako aj trest zákazu činnosti uložil pri ich dolnej hranici, pričom vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku na prevahu poľahčujúcich okolností pri rozhodovaní o treste prihliadal. Keďže doplnenie odseku 3 paragrafu 38 Tr. zákona do výroku o treste by nemohlo mať žiaden vplyv na rozhodnutie o druhu a výmere trestu, odvolací súd toto osamotené porušenie nepovažoval za dôvod pre zrušenie výroku o treste a pre nové rozhodnutie o treste, pri ktorom by opäť ukladal rovnaké druhy a výmery trestov.

Prvostupňový súd totiž pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu správne zhodnotil všetky zákonné kritériá a dospel k správnejmu záveru o potrebe uložiť tak trest peňažný, ako aj trest zákazu činnosti viest' motorové vozidlá všetkých druhov.

Pokiaľ ide o peňažný trest, tento v rámci sadzby upravenej podľa § 38 ods. 3 Tr. zákona od 160 eur do 221.340 eur uložil v primeranej výške 800,- eur, pričom zdôvodnil aj ako dospel k tejto výške, ako aj k výmere náhradného trestu odňatia slobody.

Za správne a zákonné je potrebné považovať aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o uložení trestu zákazu činnosti vo výmere 15 mesiacov. Je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný ťažkú ujmu na zdraví spôsobil poškodenej pri vedení motorového vozidla, keď porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona. Preto uloženie trestu zákazu činnosti vykonávať takúto činnosť vo výmere pri dolnej hranici trestu je aj podľa odvolacieho súdu nevyhnutné na dosiahnutie účelu trestu, ktorým je podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, pričom trest zároveň vyjadri aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest totiž musí plniť nielen funkciu individuálnej prevencie, ale musí pôsobiť výchovne aj vo vzťahu k ostatným členom spoločnosti a vyjadriť morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Dôvody na uloženie trestu zákazu činnosti trvajú napriek tomu, že od jeho spáchania uplynula doba viac ako 4 rokov. V prvom rade aj v tejto dobe obžalovaný naďalej páchal priestupky na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Z evidencie priestupkov sa po spáchaní stíhaného trestného činu dopustil na úseku cestnej premávky 5-tich priestupkov, ktorých sa dopúšťal aj nerešpektovaním dopravného značenia a používaním mobilného prístroja počas jazdy. Na dĺžke konania má pritom významný podiel aj samotný obžalovaný, pre neprítomnosť ktorého muselo byť hlavné pojednávanie opakovane odročované, vrátane pojednávania, na ktorom mal byť vypočutý znalec F. K. Q., v dôsledku čoho po úmrtí tohto znalca musel byť znalecký posudok podaný novým znalcom.

Napriek námietkam obžalovaného správne pri rozhodovaní o treste prvostupňový súd prihliadol aj na to, že sa porušení pravidiel cestnej premávky už v minulosti obžalovaný opakovane dopustil. Aj v prípade zahladených odsúdení za trestné činy sa fikcia neodsúdenia vzťahuje len na odsúdenie, nie však na skutočnosť, že sa už páchatel' trestného činu dopustil, ako sa mylne domnieva obžalovaný. Preto pri hodnotení osoby obžalovaného a možnosti jeho nápravy nie je dôvod neprihliadať aj na to, že sa porušení pravidiel bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky majúci charakter priestupku už obžalovaný opakovane dopustil.

Odvolaciemu súdu nie je zrejmá námietka obžalovaného o akejsi pomste okresného súdu za akési sťažovanie sa v inej trestnej veci, ktorá nie je ničím podložená a má už skôr charakter konšpirácie.

Pokiaľ však obžalovaný namieta, že mu bol napadnutým rozsudkom uložený trest zákazu činnosti oproti trestnému rozkazu prísnejší o tri mesiace, jeho námietku nie je možné považovať za dôvodnú. Podľa § 355 ods. 3 Tr. poriadku totiž pri prejednávaní veci na hlavnom pojednávaní nie je samosudca viazaný právnou kvalifikáciou ani druhom a výmerou trestu obsiahnutými v trestnom rozkaze. Navyiac, v predmetnej veci bolo uloženie prísnejšieho trestu v napadnutom rozsudku odôvodnené aj novými skutočnosťami, ktoré vyplynuli z rozsiahleho znaleckého dokazovania z odboru cestná doprava vykonaného až pri prejednávaní veci po zrušení trestného rozkazu. Z nich vyplynuli zistenia týkajúce sa porušenia povinnosti obžalovaného aj ohľadom smerového vedenia vozidla a zistenia pre záver o zavinení obžalovaného vo forme vedomej nedbanlivosti.

Vzhľadom na uvedené krajský súd jednomyseľne odvolanie obžalovaného ako nedôvodné v zmysle ust. § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.